

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duři daty,
Wotpočů ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wudawa ńo kóždy ńobotu w Ssmolerjez knihicziřczerńi w Budyschinje a je tam ńa ńchwórtłětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Pomhaj Bóh!

Pomhaj Bóh! ńa lěto nowe,
Sa twój dom, ńa lud a kraj;
Pšches czař dobry a dny czmowe,
Luby Knježe, pšchepomhaj!
Pomhaj Bóh wam wšchitkim ludžom,
Starým, mlodym, džěczatkam,
Wjele ńboža pšchegu wšchudžom
Sakřim, pruskim krajanam.

Pomhaj Bóh ńa czařne džěła
A ńa wěczne pomhaj nam,
So by ńańcha duřcha měła
Ludy dobry džěl a tam
Žohnowacž chžyl ńańche pola,
So ńo žnjeńzař ńraduje;
Njeh tež dawa ducha rola
Płód a ńwopy njebjeske.

Wostań pola ńwójich, Knježe,
Pomhaj nam pšches džěń a nóz,
Napjelań ń twojim měrom kžeže,
Sa ńař pšchekrařńi ńwoju móž.
Njeh je khalbař polny muři
Karan polny wolija,
Njeh ńo radži džěło ruki,
Wjeřeli ńo wutroba.

Pomhaj Bóh czi, lube Sěrbsstwo, —
Ssměrnj ńeno dobudža!
Swarnuj ńwěru Wótzow herbstwo,
Hódne budž jich bědženja.
Sěrbske woczehńi ńwoje džěczi,
Bóh ńam to czi pšchitaja.
Sazpiwany budž na ńwěczi,
Kiž ńwój narod ńazpiwa!

Lubi duchowni a knježa,
Lubi knježa wuczerjo,
Wulke džěła na wař leža,
Pomhaj Bóh wam pšches to wšcho!
Bój a ńpožcž ńo, pomoz Boža,
Wyschnořczi a poddanam,
So rořcž plody měra móža
A ńař paře Bóh Knjes ńam.

Pomhaj Bóh! We wyschchim ńwufu
Swony czi to spěwaju,
A ja kłócžu twoju ruku
A cze strowju ń wutrobu.
Glaj, tam nowe lěto ńwita,
Kherlusch kłinczi wjeřele,
A cze moja duřcha wita:
Pomhaj Bóh! a Božemje!

Jan Waltař.

N o w e l ę t o .

Psalm 90.

Snadu nascheho Anjesa a Sbóžnika Jesom Ahrysta, lubosć Boha nascheho njebieskeho Wótca a dostatk swjateho Ducha pschejemy czitarjam nježelstkeho kopjenka i wutrobny k nowemu lętu! To je nam wschitkim to najnusnišce a najlępsche. Wjele sboža! Tuto strowjenje a pschecze so dženka wschudžom klyšchi. Ale tak husto wschę sbožo-pschecza niczo druhe njejsu hacž sncžazy moša a kncžazy swóncžk, morwy synt a pródne kłowo, dokelž so pschitym na teho njespomina, kiž ma nasche sbože we swojej ruzy a jo wudžela po swojim spodobanju! Modlitwy a dobroproschjenja njech su nasche sbožopschecza k nowemu lętu, potom su něščto hódne, potom pomhaju i nowa žórleschtam sboža bježć tam horkach, i wotkal wschitkón dobry a dokonjany dar k nam dele pschitkhadža. — Anježe Božo, ty by nasche wukhowanje stajnje a pschezo.

Dha pójmy a wróćmy so sašo k temu Anjesej! Pójmy i džakom psched jeho woblicžo! Spomni, pscheczelo, na pucž, kotryž by w sańdženym lęće czahnył. Gladaj na swojich lubnych, i kotrymiž we strowosći do noweho lęta stupasch; spominaj, tak scže džělali a so prózowali, byli a žnjeli, so wješelili a so rudžili, so nadžijeli a wobojeli. A hdžež bę czi sbožo i kopatej męru pschimęrene abo hdžež bę nuša najwjetscha a wutroba najcžežscha, wěsch nętko, sčto je tón cžaš waš i najwjetschej lubosću pytał a k šebi czahnył? Njejsu swony runje tehdy naš i wulkim hłobom nusowale: Pójęce, pschetož wschitko je hotowe? Njeje runje tamny cžaš tón, kiž dobre pucže wschudže a pomoz wudželi, naš wošebje lubje prošnył: pójęce šem te mni, kiž spróžni a wobcžeženi scže, ja chzu waš wofschemicž? — A nętk, sčto chzemy prajicž? Wusnacž chzemy se Samuelom po pschętratym horju a dostatym sbožu: Hacž šem je nam tón Anjes pomhał. Sa ruku chzemy so wsacž, kiž hišcže hromadže na pucžu šmy, a we jenej myšli wješeli cžescžicž a šhwalicž: Njech Bohu džakuje so wutroba wschęch ludži! —

Ale šmęmy dha so nadžecž, so budže Bóh dale nad nami wulke węzy šwojeje lubosće a dobroty cžinicž? Šmy teho dostojni? My węmy, so Bóh so njeda sa šmęch męcž, a sčtož cžlowješ byje, budže tež žnjecž. — Našchi wótzojo su našchim šerbškim wošadam tu cžescž dobyli, so su bohobojašne. Džerži so tuta cžašna tróna tež dženka hišcže wschudže we cžescži?

Džak budž Bohu, so i malo wuwšacžom nam nježela a Boži dom i Božej šlužbu njerosdželomnje hromadže škusčitaj. Ale i tym nješmęmy so spokojicž. Šemšichodjenje bjes šchescžijanskeho žiwjenja je nješnicžomne, kaž je węra bjes škutkow morwa. Tamny Šarisejški tola tež džęšche do templa so modlicž. Pscheczeljso, tak wjele šarych dobrych waschnjow je mjes nami šwjadnyło a tak wjele rjanych kwętkow dobrych šchescžijanskich pocžinkow je wotpadnyło! Šly duch duje a ruje, so by nasche wutrobny šakšepił, nasche dusche škasył, póžrjel naš a nasche džęczi. Hdže je stara domjaza nutrnosć, hdžež wschitzy domjazy so i najmjenscha nježelu wokolo biblije a špęwarškich šęšydachu a se špęwanjom a modlenjom šwojeje šhęži šnamjo Božej hęty pola cžlowjekow dachu? Šak wjele jich je, kiž šwojej ruzy hišcže k blidu a wot blida štyknu? Šjawne je, so a tak maju tam, hdžež je špęwanje i domu so šhubiło, cžert, šwět a hręch i njesbožom a štaženjom pschistup. Šorsy pschitidu a bydla tam nješlubosć a nje-

špokojnosć, hidjenje a šwarjenje, nježakomnosć pschecžiwostarschimaj, nješwęrnosć mjes mandželštimaj, nješobšluschnosć džęczi, nječęscž a haniba, šdychowanje a plaťanje. Šak wjele jich je, kiž najlępsche Bože kubla pschecžinjeju a cžašne domjaze herbštwosť rošbroja! — Bóh wę, so šmy wschitzy wina, so tež pola naš tak bohacže šrudny njerjad roscže. A nasche šłosće postaja wón psched so a nasche hręchi na šwoje šwětlo psched šwoje woblicžo. —

Hdyž pał chžyl našch Anjes i nami šakhadžecž po našchich hręchach a nam šaplacžicž po našchich šłosćach, sčto dha by potom i nami so štało we nowym lęće? Nowe rowy se štareho lęta wabja naš šhutnje wopomnicž, so šmy tudy žušobnizy a so dyršimy so mudrije w prawym cžašu wo domišnu štaracž. Šraj, hdže džęsch a hdže budže junu twoja domišna! Štup k horkam, pod kotrymiž špja, kotrychž by lubo męł abo šnał, a pošluchaj, tak woni naš, kiž hišcže na pucžu šmy, napominaja a prošča: cžinčže, so byšcže šbóžni byli! —

Šaj, wo to chzemy so štaracž, wachowacž, džělacž a so modlicž. Modlcže so! Proščcže sa krala a sa wótžny kraj, so mohli cžiche a pokojne žiwjenje wješč we wschej bohobojašnosći a póžcžiwosći. Proščcže sa šwojich duschepastyrjom! Šak Šaron a Šur Mójšakowej ruzy k dobycžu nad Amalekom podpjeraschtaj (2 Mójš. 17, 12), tak podpjerajcže jim ruzy a wutrobu i waschim dobroproschjenjom a pošluchajcže jich, kiž Božu cžescž a waschich duchow šbóžnosć pytaju, so bychu to i wješelosću cžinili a niz se šdychowanjom, pschetož to sa waš njeje. —

A nętko porucžamy so Bohu a kłowu jeho miłosće. Wón našycž naš se šwojej hnadu! Njech potom cžęhnjemy na šelenej luzy abo po štraschnych žołmach, k žiwjenju abo k šmjercži, — wješeli we nadžiji pucžujemy dale, teho węšczi: sbožo naš cžaša we nowym lęće a šbóžnosć psches Jesuša, nascheho Sbóžnika. Š temu: Šomhaj Bóh!

Šamjeń.

K. we Ł.

Sbóžnosć Božeho džęcžatstwa.

(Gal. 4, 1—7.)

Šłóš (438): Šak krašnje je bycž wozza Šhrystuškowa —.

Šam hodowne so šlónzo hišcže jašni,
Na šwjedžen šbóžny wróćo hladamy;
Šso Bože džęcžo w žłobje ležo krašni,
A hręšchnizy my wobhnadženi šmy. —
Duž džak a šhwalbu špęwajmy
A šbóžnje w Šbóžniku so Božim šradujmy!

Šak dołho herba hišcže džęcžo bęšche,
Mjes nim a wotrocžkom nej' rošdžela;
Šacž runjež jemu kublo pschišluschesche,
Šod šakonjom wschał džęcžo wostawa
Šacž na cžaš, jemu štajeny
Šot nana, hacž je džęcžo herba škubłany.

Tak wotrocžy pod wustawkami bęchmy
My šwonkomnymi dotal džerženi;
Šod šastojnikami my pucž šwój džęcmy,
Dóžž k šwobodže šmy nętko dožpili,
Hdyž nętk cžaš dopjelnjenja je,
Šo Ššyna šwojeho nam Wóćęž pošcžele.

Wot žónsteje so cžlowjeŕ rodžil wěrnj
 Ze wobohim Boži Ssyn nam k lěpŕchemu
 A ŕafonju byl poddany je ŕwěrnj;
 Pŕŕhes njeho dostali ŕmny ŕwobodu,
 So prawo dźěcžaze je nam
 Eso ŕŕicžilo a pŕŕiŕtup ŕbóžny k njebjesam.

Wiŕhaŕ Duŕha Ssyna ŕwojeho je daril
 Nam Wótcžez do wutrobny pŕŕečželny.
 Ssej wobydlenje ŕtajne do naŕ ŕtwaril,
 So doměrnje so k njemu wołamy;
 Tak: „Abba, luby Wótcže!“ my
 Pŕŕhes Duŕha ŕwjateho nětk ŕhroble proŕŕmy.

Duž tudy žadny wotrocžl wjazy njeje,
 Ně, ŕame dźěcži ŕmny pŕŕhes ŕhryŕtuŕa;
 Eso hnady wjeŕelimy luboŕneje;
 Ssyn Boži ŕam je naŕŕha wobrada!
 Ssmny pŕŕhes njeho dže herbojo
 My Boži junu w raju ŕboža wěcžneho! —

Njech halleluja klineži radoŕežiwje
 Nam ŕbóžnym nětko w cžafu hodownym,
 Hdžž ŕeŕŕhadžalo wjeŕele je žiwje,
 Kiž wutrobu nam hrěje ŕbožownym;
 Pŕŕhes ŕwět a cžaf do wěcžnoŕe
 Njech cžět a noha naŕŕha ŕpěŕŕnje k njebjju dže! —

U.

Spěwaj a džełaj.

ŕowjedaničtko ŕa młodnyh a ŕtaryh.

(ŕtónceženje.)

San paŕ tajke myŕle ŕwojeho nana Roŕata njeŕnajeŕŕe, tež
 ŕebi njemyŕleŕŕe, ŕo by wón to cžinicž čžyl, pŕŕetož hačž runje
 bě wón jeho ŕa ŕyna pŕŕijal, dha wŕhaŕ jemu tola njetrjebaŕŕe
 žiwnoŕe a ŕamoženje k temu dačž. Był tam wón bě na wŕŕe
 ŕŕŕnacže lět, bě ŕo próžował a džełal, woŕebje w ŕahrodže na
 ŕwojich ŕŕtomach, tyh bě ŕŕwaru licžbu do ŕahrody naŕadžal,
 taŕ ŕo w nej nihdže žadny wjazy ŕtejecž njemóžeŕŕe. A Roŕatežy
 tež hižom wužitl wot nich bjerichu; pŕŕetož ŕkoro ŕa žyke lět
 žadny džeŕ njesaŕdže, hdžž njebychu, jeli niž kruŕŕwoweje abo
 jabluŕoweje muki, dha tola ŕuŕŕenŕow pojeđli, a Roŕatowa nje-
 móžeŕŕe pŕŕi tym tu dobrotu doŕež wuŕŕwalicž a džeŕŕe: to mam
 nětk w domje jene warjenje wjazy a njetrjebam žaneho ŕačžinka a
 žaneje ŕele k njemu, a je tola dobra, ŕtrowa a ŕŕtna jeđž; a wŕŕe
 teho, ŕŕto mam ja naŕuŕŕeneho ŕadu, totryž ŕo w ŕymje wari a
 je, hdžž ŕo kała a rěpy woŕtudži. Druŕy ludžo wo wŕŕy njebėchu
 taŕ roŕomni byli jaŕo Roŕatežy, ŕo bychu ŕwojim džečžom domolili
 ŕŕtomiki plahowacž a to k ŕwojej ŕamŕnej ŕŕtodže; pŕŕetož nětk
 widžachu, ŕo to žane njewuŕŕne paranje njeje, a ŕo móža to ŕamo
 džečži wobŕtaracž, hdžž jim ŕtaryŕi wolu a blecžl we ŕahrodže
 k temu dadža, a ŕo pŕŕhes tajke wužitne džeł džečži loŕŕt a luboŕe
 k džełu a k hoŕpodarjenju doŕtawaju, a ŕwóž cžaf, kiž hewaŕ
 ŕ bėhanjom a ŕ worakawŕtwom pŕŕečžinjeju, na tole waŕŕnje
 prawje wužitnje nałoža a ŕwojim ŕtaryŕim k polěpŕŕkej pomhaja.

ŕadowny ŕŕtom je wulki wužitl ŕa bura, a taŕ wjele hačž
 jich do ŕwojeje ŕahrody trjeba, dŕrbjal ŕebi jich kóždy ŕam na-
 plahowacž, njedŕrbjal žane pjenjeŕy ŕa nje wudawacž. A tajke
 ŕŕtomny, kiž ŕebi kóždy na ŕwojej ŕemi ŕam wocžahuje, ŕu pŕŕi-
 ŕrawnike hačž zuŕe, pŕŕetož wone ŕu teje ŕemje ŕwucžene, roŕtu
 teho dla jenal dale. Kupiŕŕ paŕ ŕ zuŕeho lěpŕŕeho kraja ŕŕtomik
 a pŕŕeŕadžiŕŕ jón do hubjeŕŕeŕe, dha pola njeho ŕ roŕeženjom

klaza, wón ŕhori a ŕteji kŕpy, huŕto tež ŕahinje; kupiŕŕ paŕ ŕ hubjeŕ-
 ŕeŕe kraja a ŕadžiŕŕ jón domach do lěpŕŕeŕe, dha wón wjeŕele
 roŕeže, ale jara lohžy ŕo pŕŕeroŕeže, a hdžž ŕebi pŕŕi tym radžicž
 njewěŕŕ, dha ma ŕa dwe abo tŕi lěta wjełka a je taŕ tež k ŕažnej
 ŕmjercži ŕaly.

Roŕatežy mějachu polnu ŕahrodu, wot Žana naplahowaných
 ŕadowných ŕŕtomow, a hdžž ŕo ŕad radži, na ŕmu polnu lubju
 jabluŕow, kruŕŕwow a ŕlowow, a móžachu ŕo ŕ dobrej jeđžu
 woŕŕewicž. A taŕ mějeŕŕe to hiŕŕeže něčtko wo wŕŕy, a
 ŕŕtoha to? — To bėchu ŕejduŕŕežy, pŕŕetož taŕ bórŕy hačž
 mějeŕŕe ŕan ŕŕtomiki wotroŕežene, njeŕadžeŕŕe wón jenož domach,
 ale tež pola ŕejduŕŕežy, a to ŕanje k luboŕeži. Žana bě tež na-
 roŕtla, a ŕ něduŕŕeje pėtneje ŕanki bě duŕŕna hoŕpodarika Žana
 wotroŕtla; wona njeŕtomdži žanu njeđželu ke Roŕatežom pŕŕiŕŕa-
 džowacž, a tež džeławy džeŕ, hdžž nimo džeŕŕe, ŕaŕta pola Roŕa-
 tež ŕahrody a hladaŕŕe pŕŕhes plót na Žanowe ŕŕtomiki. Ludžo
 ŕebi to a wono teho dla myŕlachu, a hudachu taŕ a hinaŕ, ale
 ničtko tola ničžo njewjedžeŕŕe, pŕŕetož Roŕatowa njebė kŕŕkala.
 Wóŕom njedžel do jutrow paŕ wjedžichu wŕŕitžy ŕ wěŕtoŕežu, ŕŕtož
 bėchu ŕebi pŕjedy myŕlili a hudali, pŕŕetož Roŕatež ŕan a ŕejduŕŕe-
 tež ŕarja daŕŕtaj ŕo na njedželu ŕeageŕima w žŕŕwki ŕjawnje
 pŕŕipowjedacž, a wutoru po tŕjoch njedželach na to mějeŕŕtaj
 wjeŕelny kwaŕ.

ŕurij Roŕat džeŕŕe: dokełž mam tajkeho ŕyna, kajŕicž wjele
 njeje, dha čžu tež tajki kwaŕ mēcž a wuhotowacž, kajŕicž wo
 wŕŕy tež wjele njeje bylo. Žyła wjeŕ bu na kwaŕ proŕŕena,
 ŕuŕod pŕŕi ŕuŕodže, a bė pola ŕejduŕŕežy a pola Roŕatež kwaŕ
 dwaj dnjej ŕa ŕobu. Ale ŕŕto tónle kwaŕ na wěcžne wo wŕŕy
 wopomnjenja hóbny ŕežini, bė, ŕo na druŕim dnju kwaŕa, ŕŕjedu
 rano, wŕŕitžy kwaŕni hoŕežo ŕ motŕkami a ŕ kopacžemi na wŕŕy
 džełachu, mužŕy kopachu a ryjachu, žony paŕ wodu noŕŕachu a
 k čžemu to? — Woni ŕadowe ŕŕtomiki ŕadžachu, dwaj ryŕtaj po
 žykej wŕŕy dele, ŕ kóždeje ŕtrowy pucža jedny, a wumjetachu pŕŕi
 pucžu hrjebju; nawoženja bė ŕŕtomiki darmo ŕe ŕwojeje ŕahrody
 k temu dal. Wot nětk bu we tej wŕŕy to prawo, ŕo, hdžž ŕo
 dwaj ženjeŕŕtaj, dha dŕrbjeŕŕtaj pŕjedy k najmjeŕŕchemu dwaj
 ŕadowaj ŕŕtomikaj ŕadžicž.

Taŕ buchu čžile ludžo pŕŕhes jednotu, pobožnoŕe a džeławoŕe
 ŕbožowni ludžo, a mějachu najlěpŕŕu ŕhwalbu w žykej woŕolnoŕeži,
 pŕŕetož hdžž je jednota, pobožnoŕe a džeławoŕe, tam ŕŕy nje-
 pŕŕečžel pŕŕiŕtup nima, ale tam je ŕamny měr, polne ŕbože a rjane
 bydlenje; taŕ ŕebi ludžo na ŕemi njebjesam ŕtwarja a byđla w nich
 kaž Bože džečži; čžjeŕŕ-li teho dla tajke njebjesam na ŕemi mēcž,
 dha ŕpěwaj a džełaj!

Blyŕŕež Bethlehemŕkeje hwěŕdy pŕŕi pŕŕekhodže do noweho lěta.

ŕlób (344): Božo, ŕnježe teho ŕwěta —

Jeŕuŕ, mjeno najkraŕniŕŕe,
 Žórlo ŕboža njebjeske,
 ŕŕwětlo ŕ Boha najmilike,
 ŕaŕnoŕe jeho kraŕnoŕe,
Kiž džeŕ Boži ŕeŕhadža,
 — Měr a radoŕe poŕŕicža!

Jeŕuŕ pŕŕiŕdže, Boži ŕwjatny,
 ŕ njebjesow k nam na ŕemju;
 ŕa ŕbóžnika cžlowŕtwu daty,
 ŕpomhacž nam čže k žiwjenju. —
Je-li kŕucže wěriny,
 Wumoženi jeho ŕmny.

Se wschak sbóžnosć w jeho mjenje
 Hřěšnikam wšchém skiczena;
 Wodacze a wumozenje
 W nim ho wbohim dostawa!
S Bethlehemskej hwěsdu nam
 Dužym wón je k njebjem!

To je ewangelij krašny
 Sa wschěch ludži na hwěcze,
 So džen seshadzał je jašny
 S Knjesom w šmjertnej mrofcze;
Hwědu sbóžnu widžimy,
 — S nožy k hwětku chwatajmy! —

Mjeno Jesukowe hwěczi
 Eso kaž hwěsda w czěmnošći;
 Šches Sbožnika Bože džěczi,
 Džemy sa nim k radošći. —
Nam ho pschichod wujasnja,
 Čžěr dže nascha do njebj! —

U.

Wschelake k bliska a k daloka.

Pomhaj Bóh, luby čitarjo! S tutym wutrobnym strowjenjom stupa nowy lětnik nježelskeho łopjena čzi psched woczi, poskicza čzi jako stary pscheczel ruku a prošy, so by jemu dale dowolił, čze kóždu nježelu wopytač a wo tym čzi powjedac, šchtož je wjedzec nufne, dobre a wužitne. Mnosh čzi „pomhaj Bóh“ praja a pscheja, ale jemu kamemu do myšle njeschindže, tebi pomhač a něschto dobre čzinicž. Sowle pak nješku próšne šlowa, ale skutki a dary horzeje lubošče. — Najlěpšči a najprěšči dar wostanje, kaž hacž dotal, Bože šlowo, potom k natwarjenju a k rošwuczenju powjedačzka a špěwy a šhěrlyšche wot starych abo mlodych špikačelow a šylobitow, a dale — haj, šchto dha hiščeže dale? Sa šebi myšlu, so by tež rady pschipođla a k krotkim šhonil wo šhěžora a kralu, wo wótznym kraju a zušych krajach, wo žyrwi a šchuli, wschitko, šchtož naš nastupa, a šchtož kóždy, kiž je šchulu wukhodžil a wojak pobyl a k wschelakim wólbam šhodži, wjedzecž dyrbjal. Drohi wulki čašopiš šebi džerzecž a čžitacž, k temu nimašch ani pjenješ ani najprjedy čžaša. — A wo čžimž k pscheczelom, kiž čze wopyta, najradšcho rěčžišch, wo naschich domjaznych a wošadnych wobšejnosčach, wo naschich šbožu a nješbožu, naschich wješelu a naschich šrudobje, naschich nadžijach a wubojenjach, wo wšchém mješ nami, šchtož tež — kaž pišane šteji — wužitne je k wuczenju, k domjedzenju, k šwarjenju, k polěpschenju w prawdošći, čžu tu a tam pišacž a rěčecž. Eso nadžijam, so budže ho čzi to lubicž a so budže tole łopjenko jako domjazny pscheczel k tym starym šnatym wjele nowych pscheczelow a čžitarjom namalacž. Š temu „pomhaj Bóh“ a — ty tež. —r.

— Wjele lět je ho na to pošlowalo, so je šastojništwo generalšuperintendenty w Šchlesyńskej tak wobčežene, wobšěrne a šamolwjenja polne, so móž jeneho muža sa njo njeošahuje. Wot pscheczelow žyrkwe je ho teho dla to žadanje wuprajilo, hiščeže druheho generalneho šuperintendentu pošajicž. Tež w krajnym šejmje je ho tajka prošwa knježestwu na wutrobu položila. Njedostatka pjenježnych šrědow dla ho pak pschecze wschittich šwěrných pscheczelow žyrkwe nješobžesche wuwješč. Šo šažnej šmjercži generalneho šuperintendenty Mahmize ho jako nufne wupošaja, tutemu paščenju na kóždy pad bliže štipicž a na wschě waschnje na wotštronjenje tuteho njedostatka a na wuwjedzenje žadanja

druheje generalneje šuperintendentury džiwacž. Nětko hake je móžno bylo, dobry wotpošlad do skutka šajicž. Konsistorialny radžiczel Haupt w Šcheczerčinje je ho sa druheho generalneho šuperintendentu w Šchlesyńskej pomjenowal. Džen 7. dezembra bu wo Wrótšlawju w pschitomnošći wjele šuperintendentow, duchowných a bohateje licžby wošadnych psches měštopšchedšydu wšchšcheje žyrkwinskeje rady w Barlinje do šwojeho šastojništwa šapošafany, na čžož wón nastupnu rěč džeržesche a šuperintendentu Meišner k Rieszdorfa jeho w mjenje duchowných powita.

Nowemu generalnemu šuperintendentej šu ewangelske wošady Diegnitškeho wokrješa k šastaranju pschepodate, pošajkim tež nasche šerbške, wšcho hromadže na 450 duchowných. Wš pschejemy jemu móž k wyškosčče sa jeho šastojništwo a Bože bohate žohnowanje a ho nadžijamy, so budža tež nasche lube šerbške wošady na duchowpaštrškej wutrobje nošycž a jich prawo šchšitowacž. —6—

Byrkwinske powješče k pruskich Šserbow.

S Šasowškeje wošady: W šandženym lěcže bu kšchčženych 85 džěcžatkow; 11 mjenje jako lěto prjedy. Želešnikemu štražnikej Š. Bišhofej bě ho 7. šynk narodžil a bēšchaj šaršchej wyšolo čžesczenaj a šwješelenaj k tym, so bu jimaj dowolnošć data, mjeno šhěžora jako kmótra džěcža do žyrkwinsch knihow šapikacž. Wjele je šaršchim date a wošebje porucžene na šwojich džěcžoch. Njech wachuja a ho modla, so bychu jich mjena, kaž šu w žyrkwinsch knihach šapikane, jako mjena Božich džěcži w knihach žiwjenja šapikane wostale a wone wotroštle Bohu k čžescži a šaršchimaj k wješelu.

Wšerowaných bu jenož 18 porow; 8 mjenje jako 1904. Štrowjenje jim bliško a daloko! Bóh luby Knjes daj, so bychu psched šwojatyh Božim wóštarjom šebi šlubjenu lubošč a šwěrnosč džerželi a nješabli, so čžlowjeka wutroba šebi pučž wumyšli, ale tón Knjes wjedže kam jeho šhód (Šchšišł. 16, 9). Šesu, prjedy dži — Sa nim wjedže pučž mlodych a starych mandželskich k šbožu.

Bohate žně je šmjercž w naschich wošadže džeržala. 47 ras šu šwony po dušchi šwonike a šwědcžike, so štari a tež mlodži šwjadnjemy jako trawa a so je tón Knjes šako jenemu naschich lubych pošlal pschikasnju: Šóš šako, čžlowške džěcžo! Šako kwětki, šake psches nalětny mrós škónžowane, wumrjechu tele male džěcži:

W Bělym Šholmzu: Alma, šhěžarja Šandrija Winklerja, a Gušlla, šrawšeho mišchtra Jana Šinta, mandž. džowla.

W Šipinach: Šhorla, šhěžarja Šhorle Šawlika mandž. šyn, a Šrida, želešnikšeho štražnika Šhorle Wóšchika mandž. džowla.

W Nydej: Šichard, šhěžarja Jana Šchneidera mandž. šyn.

W Radžy: Šhorla, šhěžnika Šhorle Šörenza mandž. šyn.

We Šomjattku bu Šrieda, piškelupža Šawola Šowala mandž. džowla k wošebje wulkej šrudobje šaršchimaj wšata psches to, so ho w hřebi bliško pišči domje šatepi.

A tutym dyrbjachu wumrjecž njemandž. džěcži

w Bělym Šholmzu: Šana Šanaschcz, Max Šcholta, Max Šchelling, Martha Šlaja, Max Šišchta,

a w Šipinach: Šana Šanaschcz.

Wšchitke šu šake dom pschishle. Šako jandželki wješele čžakaju abo — šrudnje prošcha a napominaju.

Šola šwj. Mateja 18, 14. šteji pišane: Njeje wola psched waschim Wótžom w njebjach, so by jedyn wot tych malých (kaž wot naš wulkich) šhubjenty byl. —r.

(Wšchichodnje dale.)

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchowných, ale tež wo wschěch pschewawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacž.